

גם מעוז הוא בית

ומקרה חשמלי. חברת אמקור נטלה על עצמה לספק כתרומה את המקרים. איגודים ואנשים פרטיים שולחים מתנות. על חלק מהמתנות מופיעות כתובות התורמים. זאת זריקת עידוד עצומה לחיילים. כשחיל יושב בבונקר בשעת הפגזה ומאזין לרדיו, אליו צמודה לוחית המציגת כי נתרם על-ידי צוות בית החולים לחולי נפש במיורע, הוא יודע כי לא שכחו אותו.

והדבר הנפלא מכולם במעוז הוא מכשיר הטלפון. בכל שעה משעות היום והלילה יכול חייל במעוז לטלפן הביתה, לקבל קו אורחי במהירות, ולהרגיש את הוריו ואת משפחתו כי שלום לו.

★ ★ המלחמה מקדקדת

מרות המרחקים העצומים מן "הארץ" — זה התואר שכל החיילים בתעלה משתמשים בו לגבי האזור מאל-ערש צפון-נה — אין לחיילי המעוזים תחושה של ניתוק. העורף אולי מנותק לגמרי מהנעשה בחזית התעלה, אבל החזית קשורה לבית. זו אולי הסיבה ששחחייל יוצא לחופשה, הוא חוזר למעוז שלו בתחושה שחזר לבית, ומני אמנם, מסוכן וצר, שהחיים בו מורטי עצבים, אבל עם מירב התנאים שחיל יכול לקבל במלחמה.

אם להוסיף לאלה את תנאי מזג-האוויר, שאפילו בימי חום הם נוחים יותר מאשר בתל-אביב, למשל, הרי שאילו לא המלחמה, היה המעוז בתעלה מקום כמעט אידיאלי לשרות של חייל.

המלחמה מקלקלת את התמונה. תיאור ה-מעוז ותנאי החיים שבו, יוצרים תמונה מסוי לפת לחלוטין של מציאות החיים במעוזי התעלה. אלה הם חיים של מתח מתמיד, של סכנה בלתי פוסקת, של פעילות שאינה נגמרת. חייל במעוז חוטף סה שעת תנומה בבוקר ושם כמה רגעי מנוחה בלילה. כשאינו מפעיל את נשקו לעבר האויב ה-נמצא במרחק של 250 מטרים ממנו, מוטלים עליו עוד אלף ואחד מיבצעים ותפקידים. הוא

ירי חייל מפעיל מיקלע מתוך המעוז לעבר עמדות המצרים בצידה השני של התעלה. התמונה צולמה בחשיכה, ללא מבזק, כשהאור נובע מהתפוצצות של פגז בצד המצרי. הירי מהמעוז נמשך גם בשעת הפגזה וכתוצאה מכך נפגעים הלוחמים.

חצבית באמצעות מישקפת פריסקופית צופה חייל אל עמדות המצרים. מחשש צליפה אסור להרים הראשים מעל השקים.

גרוי חייל מרים את קסדת הפלדה שלו מעל לחומת המיפגע כדי למושך באמצעותה את אש המצרים מהעבר השני.

יוצא לאבטח את הטרקטורים המשלימים את עבודות הביצורים מתחת לאפס של המצרים. הוא נמצא בתצפית או בעמדת כוננות כאשר ניתחת על ה-מעוז הפגזה ארטילרית. הוא עוסק בעצמו בעבודות ביצורים נוספות, מנקה את נשקו או עוזר לפרוק אספקה המגיעה למעוז. את כל אלה עליו לעשות בתחושת סכנה מתמדת, בעירנות חושים, כשכל האינסטינקט-טים שלו מכוונים למטרה אחת: להישאר בחיים. לא להיפגע. על אף הכל הלוחמים עומדים במתח הנוראי הזה, שאין לו סוף או הפוגה, במאבק הנמרץ נגד הפחד האנושי, הטבעי, שאינו מרפה אף לרגע.

★ ★ "הובי, רא פרנסה"

א יאפשר שלא להתמלא הערצה למר-אה הלוחמים האלה היושבים במעוזים.

הלוחם יהודה ברמן, בן 22, חקלאי ממושב בית-חירות בעמק חפר, איש מילואים המוצב במעוז בתעלה. "מה שקורה בבקעה זה מישחק לעומת המלחמה על גדות התעלה", אמר יהודה ברמן, הלוחם הוותיק והקשוח.

המפקד טרן דדי, עזב משרה טובה בחברת אמפא, חזר לצבא כדי לזרז לתעלה: "כאן יש סיפוק שאין במקום אחר."

תעלה. הם ישנים במיטות בתוך בונקרים מוארים בחשמל, שם הם בטוחים מפני כל הפגזה פתאומית. אספקת מזון טרי, מים ודואר, מגיעה כל יום. קרח ומיצרני שק"מ מסופקים אף הם באורח סדיר. בתוך הבונקרים מוצגים סרטי קולנוע ונערכות הופעות של אמנים, אם של אמנים אורחים או של להקות צבאיות.

כמעט בכל מעוז יש מטבח וחדר-אוכל, בו ניתן לאכול ארוחות בהגשה. יש מיקל-חות, בתי-שימוש ואפילו מועדונים. המועדון במעוז אינו אלא אוסף של ספות וכורסאות מפוארות, מאלה שנטשו המצרים. מקושט באבזורים משונים כדי הדמיון הטובה על חיילי המעוז. שם מבלים את שעות ההפוגה שבין המלחמות.

מכשירי הרדיו הנמצאים כמעט בכל בונק-קר וכל עמדה, פועלים 24 שעות ביממה. כל חייל שאינו בתפקיד נצמד מייד אל ה-טרנזיסטור שלו. זהו הקשר ההדוק ביותר עם הבית. עם העורף. לפעמים מגיעה תופעה זו למימדים של אבסורד, כשבשעת חילופי ריאות או הפגזה, מלחים את קולות הנפץ-סיסמאות הפירסומת המושמעות בגל הקל. בקרוב יהיה בכל מעוז מכשיר טלוויזיה

רים לא היתה לאחרונה למצרים כלל גישה למוצבים והם לא יכלו להחיש אליהם אס-פקה.

אין זה עוד סוד כי מה שמכונה בשם "קו בר-לב" בתעלה — הוא שרשרת מוצבים הנקראים מעוזים. בעוד שמוצב הוא מערך הגנתי של יחידה צבאית בשטח גיאוגרפי נתון וטבעי ותוך ניצול פני השטח הקיימים, הרי המעוז הוא מערך כזה בשטח שנוגה והותאם ליעדו בהתאם לצרכים מיר-חדים. כדי להקים מוצבים מבוצרים בשטח המישורי של התעלה היה צורך לשנות את פני השטח, לערום גבעות של חול, להתי-חפר באדמה ולהקים מערך ממנו ניתן לא רק להילחם, אלא שאפשר גם לחיות בו ב-ביטחון מקסימלי.

זהו המעוז — רשת של עמדות לחימה, תעלות-קשר, בונקרים חסינים מפני כל הפג-זה ושאר המיתקנים המאפשרים חיים שיגר-תים של יחידה צבאית. במבט ראשון הוא מזכיר טירה מבוצרת מימיה-ביניים. אבל החיים המתנהלים בו עונים לכל הצרכים ה-מורדניים.

מעולם לא נלחם צבא בתנאי חיים כאלה העומדים לרשות חיילי צה"ל במעוזים ב-

הפסקת האש בחזית תעלת-סואץ ש"יכית להיסטוריה. היא מתה. היא אינה קיימת עוד לא רק לגבי המצרים, אלא גם עבור חיילי צה"ל. משקיפי האו"ם עדיין ממ-שיכים לנהל סינקסים ולרשום ביומניהם מי פתח ראשון באש, אבל איש בהעלה אינו מתחשב בהם יותר. שוב אין מבקשים את עזרתם כדי להפסיק חילופי יריות והפגזות.

ההוראה שנתן בזמנו נאצר לחייליו, ל-רות בכל מה שנג בצד השני של התעלה, לא נשארה בלעדית שלו, ופגעה בצבא המצ-רי יותר מאשר בצה"ל. כמעט כל הצבא ה-מצרי מצטופף במערך לאורך התעלה. מוצ-ביו ועמדותיו גלויים וביצוריו אינם עמידים בפני אש ארטילרית.

העדיפות המספרית המצרית בכוח-אדם ו-במספר הקנים הארטילריים, אינה מורגשת עוד בחזית התעלה. אם עד לפני מספר חוד-שים היתה עליונות כוח-האש המצרי, הרי שכיום המצב הוא הפוך. לחיילי צה"ל אין שום תסביך נחיתות בחי-לופי האש עם המצרים. היום אין המצרים מעיזים להסתובב בגלוי לאור היום במוצבי-הם או לנוע ביניהם במכוניות. בכמה אזור-